

MÉLTÓSÁG

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 1. szám, 2017. január 6.

Rég nem látott évszázados barátnémnál ebédelünk Párizsban, s a besurranó őszi napsugár kellemesen melengeti öreg csontjainkat. Beszélgetünk, emlékezünk. Egyszerre csak kibuggyan belőle: – Tudjátok, a *Charlie Hebdo* meg a Bataclan borzalmait itt a közelünkben történtek. A sok leírhatatlan. Kulcsra zárom az ajtóm, az utcára sem dugom ki az orromat. Félttem. Rettegtem. Valahogyan azért még is le kellett mennem bagettért a pékhez. Minden szembejövő arabtól azonban összeszorult a gyomrom, rá sem mertem nézni. Ha nem látom őket, talán ők sem látnak engem – gondolom, mint kislány koromban. Hetekig tartott. Üldözött vagyok a saját negyedemben. Majd egyszer csak felvillant bennem: nem élhetem le az életemet félelemben, ez nem én vagyok. Azóta kétszer hetenként járok bevásárolni az arab piacra. Már ismernek az eladók, egyeseket én is, név szerint.